

vimaorthodoxias.gr

Εκείνος που πραγματικά μετανοεί για την αμαρτία του και έχει γνήσια ταπείνωση...

Δημήτρης Βούκας

8–10 Minuten

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ: Η Εκκλησία έχει δύο τρόπους καθοδηγήσεως των ψυχών: Την ακρίβεια και την οικονομία. Τα ζητήματα, που επιδέχονται οικονομία, ο Πνευματικός πρέπει να τα χειρίζεται με προσοχή, προσευχή και διάκριση, ώστε να προκύπτει ωφέλεια και όχι βλάβη.

Στα ζητήματα όμως, που δεν είναι επιδεκτικά οικονομίας, να είναι αυστηρότατος, για να μη κατακριθί εν ημέρα Κρίσεως ως θεομάχος.

Ο Πνευματικός κατά το Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως έχει τη δυνατότητα να κάνει

οικονομία και συγκατάβαση μέσα στα όρια των Ιερών Κανόνων, δηλαδή μέχρι εκείνου του σημείου, που δεν θα βλάψη τον εξομολογούμενο. Διότι η οικονομία δεν γίνεται, για να επαναπαυθή και να παραμείνη ο εξομολογούμενος στις πτώσεις του, αλλά για να παρακινηθή να τις ξεπεράσει.

Υπάρχουν ζητήματα στην Εξομολόγηση, για τα οποία ο Πνευματικός πρέπει να χρησιμοποιήσει και το μέτρο της συγκαταβάσεως και οικονομίας, προκειμένου να φέρη τον εξομολογούμενο στην οδό της σωτηρίας. Υπάρχουν όμως και άλλα ζητήματα, στα οποία δεν μπορεί κατ' ουδένα λόγο να γίνη οικονομία. Για παράδειγμα δεν χωρεί συγκατάβαση, αν ο εξομολογούμενος εμμένει στη μνησικακία, ζητά εκδίκηση, δεν συγχωρεί αυτόν, που του έφταιξε, είτε δίκαια, είτε άδικα.

Δεν μπορεί ακόμη να γίνη συγκατάβαση σ' αυτόν που επιμένει αμετανόητα σε αιρετικά φρονήματα ή και δεν πείθεται να αποχωρήση από αντιχριστιανικές μυστικές θρησκείες, όπως είναι π.χ. η Μασωνία. Είναι επίσης τελείως ανεπίδεκτα οικονομίας τα κωλύματα Ιερωσύνης. Δεν επιτρέπεται δηλαδή σε καμιά περίπτωση να

δοθή συμμαρτυρία, για να προσέλθω στις τάξεις της Ιερωσύνης κάποιος, που έπεσε σε βαριά σαρκικά αμαρτήματα, όπως είναι οι πριν το γάμο του σεξουαλικές σχέσεις, έστω και με αυτήν ακόμη την αρραβωνιαστικιά του, αλλά και κάθε άλλη έξω από τον γάμο του σεξουαλική σχέση, όπως είναι η πορνεία, ή η μοιχεία, ή η αρσενοκοιτία.

Οι Πνευματικοί, που συγκαταβαίνουν σε τέτοιες περιπτώσεις και δίνουν συμμαρτυρία, φέρουν τεράστια ευθύνη ενώπιον του Θεού. Αλίμονο και σ' εκείνους που κρύβουν τέτοια αμαρτήματα από τον Πνευματικό, για να υποκλέψουν συμμαρτυρία, και να γίνουν αναξίως ιερείς! Ο στόχος του Πνευματικού, όταν εξομολογή, είναι το να κερδηθή ο αμαρτωλός!

Πολλοί εγκαταλείπουν τον Πνευματικό τους και προστρέχουν σε άλλο, ο οποίος, όπως λένε, τους «αναπαύει» καλύτερα. Χρειάζεται όμως πολλή προσοχή στο θέμα αυτό, διότι όπως δυστυχώς υπάρχει «καλή ανάπαυση», υπάρχει και «κακή ανάπαυση». Αν κάποιος Πνευματικός εξασθενίσει στη συνείδηση του εξομολογουμένου τη σοβαρότητα κάποιων πτώσεων του ή του

επιτρέπει να κοινωνή των Αχράντων Μυστηρίων, παρ' ότι πέφτει σε σοβαρά αμαρτήματα, τέτοιου είδους «ανάπαυση» καταποντίζει, όχι μόνο τον εξομολογούμενο, αλλά και τον Πνευματικό.

Τα επιτίμια είναι φάρμακα, που τα επιβάλλει ο Πνευματικός, για να κλείση το τραύμα, και να θεραπευθή η ασθένεια του εξομολογουμένου. Τα επιτίμια προλαμβάνουν την επανάληψη της αμαρτίας. Αν δεν μπη το κατάλληλο επιτίμιο σε κάποια σοβαρή πτώση, είναι πολύ εύκολο αυτή να ξανασυμβή. Οι ιεροί Κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων είναι εξίσου θεόπνευστοι, όπως ακριβώς θεόπνευστα είναι και τα Δόγματα, τα οποία διευκρίνησαν και διετύπωσαν οι ίδιες εκείνες Άγιες Οικουμενικές Σύνοδοι.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης χαρακτήρισε το «Πηδάνλιον» με τα εξής υπέροχα λόγια: «Αύτη η βίβλος είναι η μετά τας Αγίας Γραφάς Αγία Γραφή, η μετά την Παλαιάν και Καινήν Διαθήκην Διαθήκη. Τα μετά τα πρώτα και θεόπνευστα λόγια δεύτερα και θεόπνευστα λόγια. Αύτη εστί τα Αιώνια Όρια, ά έθεντο οι Πατέρες ημών, και Νόμοι οι υπάρχοντες εις τον αιώνα και υπέρ πάντας τους εξωτερικούς

και βασιλικούς νόμους υπερέχοντες...»

Εκείνος, που πραγματικά μετανοεί για την αμαρτία του και έχει γνήσια ταπείνωση, δέχεται αγόγγυστα το επιτίμιο, που έκρινε κατάλληλο να του βάλει ο Πνευματικός. Εκείνος, που γογγύζει για το τυχόν επιτίμιο, που του επιβλήθηκε, αυτός οπωσδήποτε δεν συνειδητοποίησε το μέγεθος της αμαρτίας, στην οποία περιέπεσε, δεν κατανοεί το βάθος του Μυστηρίου της Μετανοίας και Εξομολογήσεως, και με την πρώτη ευκαιρία πάλιν θα ξαναπέση, ίσως και σε χειρότερα.

Όπως ο γιατρός δεν πρέπει να ξεγελά τον άρρωστο, κρύβοντάς του τη σοβαρότητα της ασθένειας του και στερώνοντας τον τα αναγκαία φάρμακα, παρομοίως πρέπει να ενεργή και ο Πνευματικός. Είναι αδύνατο να οδηγή στη σωτηρία τους ανθρώπους, αν στη συνείδηση τους απαμβλύνη και δικαιολογή κάποιες αμαρτίες, που μερικές φορές μπορεί να είναι και θανάσιμες.

Ως Γέροντας σας και Πνευματικός σας, κάθε ημέρα είμαι νοερώς κοντά σας. Μη νομίζετε ότι σας ξεχνώ. Ο Απόστολος Παύλος λέγειR «απών

τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι» (Α' Κορ. 5,3).
Δηλαδή νοερώς, με το πνεύμα είμαι παρών, αν
και απουσιάζω σωματικά. Ναί! Με τη σκέψη και
τις προσευχές μου είμαι πάντοτε πλησίον σας,
έστω κι αν σωματικά βρίσκωμαι πολύ μακριά. Ας
είναι, κι από μακριά, έχω την έγνοια και τη
φροντίδα σας.

Μη νομίζετε ότι είστε μόνοι στον αγώνα σας. Ο
Γέροντας σας βρίσκεται δίπλα σας, μαζί σας. Αν
σε πλακώση η στενοχώρια και σου βάλη ο
πειρασμός τον λογισμό να μη πας στον ναό, ούτε
το Απόδειπνο να κάνης, και τα παρόμοια, να
ενθυμηθής πως ο Πνευματικός και ο Γέροντας
σου είναι δίπλα σου νοερώς, και σε
παρακολουθεί. Και θα λυπηθής πολύ, αν
υποκύψης στον πειρασμό, και δεν αντισταθής σ'
αυτόν. Μη το ξεχνάτε πως πράγματι ο Γέροντας
σας είναι πάντοτε κοντά σας με τις προσευχές
του, και σας παρακολουθεί.

Κι αν όλοι γύρω σου σ' εγκαταλείψουν, δεν
πρέπει να επιτρέψης στον εαυτό σου να
αισθάνεται πως δεν έχεις ανθρώπινο στήριγμα.
Γιατί ο Πνευματικός σου σου υπόσχεται πως θα
έχη τη φροντίδα και την έγνοια σου. Αφού ξέρης

πως σε αγαπά ο Θεός και ο Πνευματικός σου, δεν πρέπει να φοβάσαι! Να σκέφτεσαι ότι, «κι αν δεν μου απομείνη τίποτα στον κόσμο να στηριχθώ, να ακουμπήσω, να σταθώ, όμως υπάρχει ο πανταχού παρών Θεός. Γι' αυτό και δεν μπορώ ν' απελπισθώ. Κοντά μου βρίσκεται κι ο Πνευματικός μου, και μπορώ να στηριχθώ.» «Τί δύναται να μας χωρίση από την αγάπη του Χριστού; Θλίψη; Στενοχωρία; Ξίφος; Κίνδυνος; Θάνατος; » (ππρβλ. Ρωμ. 8,35). Τίποτε δεν μπορεί να μας χωρίση από την αγάπη του Χριστού, όταν έχουμε την πίστη και ελπίδα μας σ' Αυτόν.

Όταν έχης ανάγκη να 'δης τον Πνευματικό σου, κι αναλογίζεσαι πως είναι πολύ μακριά, και είναι δύσκολο να τον συναντήσεις τη στιγμή εκείνη, που έχεις ανάγκη, τότε να έχης υπόψη σου, και να το πιστεύης, πως ο Πνευματικός σου πατέρας, αν και είναι «απών τω σώματι», είναι όμως «παρών τω πνεύματι» (Α', Κορ. 5,3) [δηλαδή αν και απουσιάζει σωματικά, είναι όμως παρών πνευματικά], και παρακαλεί τον Θεό να σ' ενδυναμώνη και να σε σώζη. Το αν θα «φύγη» (σ.σ εννοεί ο Γέροντας το να αποθάνη) σύντομα

ο Πνευματικός σου, σημαίνει ότι ο Θεός το παρεχώρησε αυτό. Και ο Κύριος θα φροντίσει οπωσδήποτε για το συμφέρον της ψυχής σου και για τη σωτηρία σου.

Κάποιος άλλος θα βρεθή να τον αντικαταστήσει.

«Ο πιστεύων εις εμέ, εάν αποθάνη ζήσεται»

(Ιωάν. 11, 26). Αν κάποιος πιστός αποθάνει, θα

ζήσει όμως στην άλλη ζωή. Κι αν αποθάνει ο

Πνευματικός σου, όμως θα ζει κοντά στον Θεό.

Και θα πρεσβεύει σ' Αυτόν για τα πνευματικά του

παιδιά. Θα παρακαλή και για σένα, να σε

δυναμώσει ο Κύριος και να σε στηρίξει! Εγώ

πιστεύω στην ευσπλαχνία του Θεού. Αυτός θα σε

βοηθήσει ν' απαλλαγής από τον πειρασμό, που

έχεις. Πρέπει όμως να κάνης υπομονή, κι εγώ θα

παρακαλώ τον Θεό για σένα, όσο μπορώ. Κι εσύ

όμως πρέπει να παρακαλής να σε ελεήσει ο

Θεός. Και θα' ρθη σίγουρα η λύτρωση.

Πάντοτε η εξομολόγηση στον Πνευματικό πρέπει

να είναι καθαρή. Να μη αποκρύπτει ο

εξομολογούμενος εν γνώσει του καμμία αμαρτία

του. Και τότε θα 'χη τη συγχώρηση από τον Θεό.

Όταν η εξομολόγηση είναι ειλικρινής, τότε

ακριβώς είναι που βρίσκει ο εξομολογούμενος

έλεος, παρηγορία και άφεση των αμαρτιών του. Ως Πνευματικός σας, ελπίζω και πιστεύω πως σιγά σιγά θα γίνετε όπως σας θέλει ο Θεός. Εγώ, όσο μπορώ, θα σας βοηθώ. Αλλά και σεις πρέπει να υπακούετε σε όσα σας λέγω. Πέραν τούτου, είναι του Θεού δουλειά. Και η δική σας σωτηρία είναι και δική μου σωτηρία.

Για όσους προσέρχονται σε μένα, και με εμπιστεύονται, και γίνονται πνευματικά μου παιδιά, γι' αυτούς θεωρώ τον εαυτό μου υπεύθυνο ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Και θεωρώ καθήκον μου να εκπληρώσω στο ακέραιο την υποχρέωση μου απέναντι σ' αυτά τα πρόσωπα. Η σωτηρία των πνευματικών μου παιδιών είναι ταυτόχρονα και δική μου σωτηρία.

Από τη διδασκαλία του Γέροντος Γερμανού Σταυροβουνιώτη.